

Ovo je u potpunom skladu sa teorijom ideja kako je ona izložena sve do Parmenida. Ideja velikog je ono što omogućava da se mnoštvo velikog sagleda kao veliko. Međutim Parmenid nakon toga zahteva nešto što je u potpunom neskladu sa tzv. teorijom ideja. Naime, da ideju i stvari "na isti način svojom dušom sagledas" (132a6-7). Kako se mogu stvari i ideje sagledati na isti način ako ideje omogućavaju da se uopšte stvari i mogu videti u onom što jesu, a da to nije svođenje ideja na stvari, ili pak nešto drugo na šta Parmenid uopšte ne upućuje?

Tako svođenjem ideje na jednu od stvari a opet pretpostavljajući da je ideja jedno iznad mnogog, i da zahvaljujući sudelovanju u ideji stvari jesu to što jesu, odnosno imaju dato svojstvo, Parmenid zaključuje da će se javiti druga ideja koja obuhvata stvari i prethodnu ideju mišljenju na način stvari (kao stvar koja ima dato svojstvo na način stvari). Radi se svojevrsnom paradoksu, traži se da ideja bude na način stvari i ujedno da ne bude, odnosno da bude ideja. Sagledavajući i tu novu ideju kao veliku, naime kao onu koja nosi svojstvo velicine na način kao što je nose i stvari, pojavljuje se nova ideja i tako u nedogled, te se tako pokazuje da ideja nije jedna već mnozinom bezgranična. Zasto se jedna ista ideja pokazuje mnogom, ako se javljaju nove ideje? Odgovor, čini se, leži u dvostrukosti posmatranja ideje: ideja se posmatra i kao ideja i kao stvar, odnosno traži se da se posmatra kao stvar kako bi se potom javila nova ideja iznad nje.

Treći argument - ideja kao misao. Parmenidovi argumenti usmereni protiv postavke o idejama, svođenjem ideja na stvari, primoravaju mladog Sokrata da postavi ideje na potpuno nov način, način koji se do tada nije bio razmatran u Platonovim dijalozima, a to je da je ideja misao "te joj ne priliči nigde drugde postati nego u dušama" (132b4). Ono što je ovde potrebno naglasiti jeste da Platonovu misao u celini karakterise bitna supripadnost ali i bitna razlika